

Nina, 3Ga

DE LENTETUIN

Viola

Ik loop langs de weg, op weg naar huis. De warmte maakt me loom en slaperig, het is één van die zomerse nachten waar ik zo van hou. Het ruikt naar vers gemaaid gras en pollen, en de takken van de bomen maken zwierige bewegingen, alsof ze dansen. Ik ben aan het teruglopen van een schijt-aan-corona-feestje. Het was het idee van Jesse, de klasclown van 4Ha. Eerlijk gezegd vind ik het een kinderachtig en flauw idee, maar mijn vriendinnen hebben me overgehaald. Diep in gedachtes verzonken ga ik de hoek om wanneer ik plots het geluid hoor van brekend glas. Mijn hart springt in mijn keel. Daar, aan de overkant van de straat, zie ik de silhouetten van twee mensen. De één is klein en graatmager, de andere is lijvig en lang. Ze staan bij het museum Singer Laren en om hun heen liggen scherven van glas, die het witte licht van de wassende maan reflecteren. Snel verschuil ik me achter een bosje.

James

Mijn hart klopt zo hard dat ik overtuigd ben dat iedereen in de naburige omgeving het kan horen bonzen. Ik kijk naar mijn broer, die een glasscherf uit zijn bloedende hand trekt. "Nou?" zegt hij, "waar wacht je op?". Met grote moeite kruip ik door het gat in het raam, mijn jas blijft namelijk telkens haken aan uitstekende scherven. Eenmaal binnen haast ik me naar het eerste schilderij wat mijn aandacht trekt. Op een bordje ernaast staat: "Vincent van Gogh, de lentetuin". Ik vind het niet erg mooi, het kleurpalet is grijs en mooie details die een schilderij realistischer maken zijn afwezig. Maar, een van Gogh is een van Gogh. "Schiet op, ouwe slak!" hoor ik mijn broer snauwen. Met een bijl sla ik het schilderij van de ijzeren haak waar mee het aan de muur bevestigd is. Daarna neem ik het schilderij onder mijn arm en ren ik naar het gat. Hete bubbels van angst, maar ook schaamte koken in mijn maag. Ik negeer het gevoel echter, en denk aan de belofte van mijn broer. Hij gaat met dit geld een huisje kopen in Frankrijk, aan de zuidkust. We zullen genoeg te eten hebben en ik zou daar school kunnen afmaken. Nooit meer zullen we financiële zorgen hebben. Ik zou eindelijk het onbezorgde leventje van een normale tiener hebben.

Viola

Het voelt alsof ik al eeuwen op mijn hurken achter het bosje zit. Mijn benen schreeuwen het uit van de pijn maar ik waag het niet om zelfs maar een pink te bewegen. Met moeite probeer ik mijn ademhaling te kalmeren, ik ben als de dood dat de lijvige jongen die bij de deur de wacht houdt, mij hoort. Angstige gedachtes snijden door mij als ijzige zwaarden. Wat als hij me ziet? Zou hij me vermoorden? Of misschien ontvoeren? In mijn broekzak voel ik mijn telefoon zitten, maar ik heb het lef niet om de politie te bellen. Dat kan immers niet zonder geluid. Ik zie de knokige, kleine jongen uit het gat klimmen, nu met een groot schilderij onder een magere arm. Tot mijn grote schrik zie ik dat ze mijn kant op lopen. Ik hurk dieper en hou mijn adem afwachtend in. Plotsklaps, zonder enige waarschuwing, gaat mijn telefoon af.

James

De warme wind blaast in mijn gezicht terwijl ik mijn broer naar de overkant van de straat volg. Ik voel me nog steeds beverig, maar inmiddels ook opgewonden en zelfs trots. Het is gelukt! Dat gevoel verdwijnt echter meteen wanneer ik ineens het geluid van een vrolijke ringtone hoor. Ik span mijn oren om te horen waar het geluid vandaan komt en trek ondertussen de zwarte muts met twee minuscule gaatjes om door te

zien over mijn gezicht. Mijn broer doet hetzelfde met zijn eigen muts. Het geluid lijkt te komen van een bosje, maar 6 meter voor ons. We snellen ernaartoe.

Viola

Ik verkramp volledig. Waarom moet dit net nu gebeuren? In mijn hoofd strijden gedachtes met elkaar. Je moet wegrennen! Nu is je kans! Nee, ze weten niet waar je zit, blijf stil en zet je telefoon uit! Maar voordat ik een beslissing kan maken trekt de sterke arm van de grote jongen me uit het struikgewas, en sleurt me op straat. Ik probeer weg te rennen, maar hij houdt me stevig in zijn grip. Ik zie de dunne jongen, die een meter verder op staat. Hij lijkt zo erg te trillen dat je zou denken dat zijn ledematen er op elk moment af kunnen vallen.

James

Ik kijk naar het meisje die haar armen wild om zich heen slaat. Ze lijkt bezeten met angst. Er is een zinkend gevoel in mijn maag. Wat gaat mijn broer met haar doen? Hij zou haar toch zeker niet... of wel? "Geef me die bijl!" krijst mijn broer. Ik aarzel. Wat is hij in hemelsnaam daar mee van plan? Het meisje begint nog meer te spartelen. "JAMES! DE BIJL!" tiert mijn broer, hij lijkt steeds meer moeite te hebben met het in bedwang houden van het meisje. Opeens zet het meisje haar tanden in de arm van mijn broer. Hij geeft een oorverdovende gil en stompt haar in haar maag. "JAMES!". Twijfelachtig overhandigde ik hem de bijl, en hoop met heel mijn hart dat hij niet gaat doen wat ik denk dat hij gaat doen...

Viola

Ik keek toe hoe de magere jongen de jongen die mij beet had de bijl overhandigde. Pure adrenaline en paniek suizen door mijn lichaam. Mijn natuurlijke instincten hebben nu volledig controle over mij. Ik schop de jongen nog die mij beet heeft in zijn scheen, maar het is hopeloos. Ik ben verloren.

James

Tranen, tot mijn grote ergernis en verbazing, prikken in mijn ogen. Alles in mij schreeuwt om het meisje te helpen, om mijn broer van haar af te duwen... maar ik blijf enkel toekijken. Mijn broer houdt de bijl omgekeerd vast en laat het houten handvat hard neerkomen op de schedel van het meisje. Haar lichaam verslapt, haar ogen draaien naar achteren, en ze valt met een doffe klap neer. Haar schedel lijkt een krakend geluid te maken als ook haar hoofd op het harde asfalt belandt. Ik sla mijn handen voor mijn mond en probeer mijn ademhaling te verlangsamen. Mijn broer draait zich om en rent weg, naar onze krakemikkige tweedehandsauto. Ik volg hem. Maagzuur brandt in mijn keel.

Viola Ik voel een klap op mijn hoofd. Pijn schiet door mij heen als scherpe naalden. Mijn lichaam verslapt en valt. "Sta op!", commandeer ik het. Maar het luistert niet. Met een dreun val ik op de grond. Het laatste wat ik zie voordat mijn ogen sluiten is de schitterende, inktzwarte hemel. In de verte hoor ik het krijsende geluid van sirenes. Daarna is het stil.